

A Fővárosi Ítéltábla a **felszámoló** felszámoló megbízásából eljáró **felperes képviselője** által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek,
a **I-II. rendű alperesi képviselő** által képviselt **I. rendű alperes neve (I. rendű alperes címe)** I. rendű alperes,
a **I-II. rendű alperesi képviselő** által képviselt **II. rendű alperes neve [II. rendű alperes címe]** II. rendű alperes és
a **III. rendű alperesi képviselő** által képviselt **III. rendű alperes neve (III. rendű alperes címe)** III. rendű alperesek ellen,
szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében,
a Fővárosi Törvényszék 2018. július 05. napján meghozott 9.G.40.462/2018/5. számú ítélete ellen,
a felperes részéről 6. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban - a 2019. március 6. napján megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és megállapítja, hogy a felperes, az I. rendű alperes és a II. rendű alperes között 2015. június 16-án és 2015. augusztus 31-én létrejött megállapodás érvénytelen.

Kötelezi a III. rendű alperest, fizessen vissza a felperes részére 15 napon belül 44.375.000 (Negyvennégymillió-háromszázhetvenötezer) forint letéti összeget.

Kötelezi egyetemlegesen az I-II. rendű alpereseket, fizessenek meg a felperes részére 15 napon belül 1.500.000 (Egymillió-ötszázezer) forint + áfa összegű első- és másodfokú perköltséget, valamint az állam javára külön felhívásra 4.000.000 (Négymillió) forint első- és másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte perköltség fizetésére. Az irányadó tényállás szerint a felperes és II. rendű alperes osztatlan közös tulajdonában állt a Budapest, ... helyrajzi számú ingatlan. A tulajdonosok 2001. október 29. napján megállapodtak, hogy az önkormányzat kezdeményezésére közterületként lejegyzett ingatlanrészre közutat építenek oly módon, hogy a II. rendű alperes végzi el a közút megépítésével kapcsolatos beruházást, a felperes pedig a közútépítési költségeit 35.500.000 forint + áfa összeg erejéig viseli.

A felperes, II. rendű alperes és III. rendű alperes 2001. október 29-én ügyvédi letéti megállapodást kötöttek, mely szerint a felperes letétbe helyezte III. rendű alperesnél a 35.500.000 forint + áfa összeget. A szerződés aláírásával a letevő felhatalmazta a letéteményes III. rendű alperest, hogy a letett összeget a jogosult II. rendű alperesnek utalja át, ha a jogosult a közút forgalomba-helyezési eljárás záródokumentumának egy eredeti példányát, valamint a fenti összegű számlát részére megküldi. A 4. pontban a felek megállapodtak, hogy a letevő a letétbe helyezett összeget a letét időtartama alatt nem követelheti vissza; a szerződés csak a felek közös megegyezése esetén, írásban módosítható; a szerződésre a Ptk. 462-466. §-ai az irányadóak.

A felperes 2010. szeptember 7-i kezdő időponttal felszámolás alá került. A felszámoló 2010. november 22-én a 2001. október 29-én kötött megállapodástól elállt és a letéti szerződést azonnali hatállyal felmondta. Ezt követően nyilvános pályázaton I. rendű alperes részére értékesítette a fenti ingatlan tulajdonában álló részét, az adásvételi szerződést 2013. január 3-án kötötték meg.

A felszámolási bíróság a felperes felszámolásában a felszámoló 2010. november 22-i jognyilatkozatát - melyben a 2001. október 29-én kelt megállapodástól elállt - megsemmisítette, mert megállapította, hogy a közút tervezése, építési engedélyeztetése a II. rendű alperes részéről megtörtént, csupán a kivitelezés maradt el, így módon a részleges teljesítésre tekintettel a felszámoló elállási jogot már nem gyakorolhatott. A letéti szerződés azonnali hatályú felmondását a felszámolási bíróság jogszerűnek minősítette.

A felperes, az I. rendű és II. rendű alperesek a letét rendezése érdekében 2015. június 16-án megállapodást kötöttek, melyben a 2001. évi szerződéstől való elállást, felmondást, lehetetlenülést tartalmazó jognyilatkozataikat kölcsönösen visszavonták és tudomásul vették, hogy a 2001. évi megállapodás és letéti szerződés hatályos és a felekre kötelező. Rögzítették, mivel a felperes az ingatlan tulajdonjogát átruházta I. rendű alperesre, a letéti szerződésben a letevő pozíciójában alanycsere, jogutódlás következett be. A szerződő felek értesítették a III. rendű alperest a 2015. június 16-án kelt szerződésről, a jogutódlásról, azonban III. rendű alperes megtagadta a letét átadását, a kifizetés feltételeként ragaszkodott az eredeti letéti szerződésben írt feltételek bemutatásához.

Ezen 2015. június 16-án kelt megállapodást a szerződő felek 2015. augusztus 31-én kelt megállapodásukban úgy módosították, illetve egészítették ki, hogy ha a letéti szerződés alanyaiban bekövetkező változás bármely okból érvénytelen vagy végrehajthatatlan lenne, abban az esetben a megállapodás alapján bekövetkező alanyváltozás jogcíme másodlagosan engedményezés, jog átruházás, illetve tartozásátvállalás. A felperes vállalta, hogy külön okiratban teljesítési utasítást küld a letéteményes részére.

A jelen per I. és II. rendű alperese pert indított a Fővárosi Törvényszék előtt 24.G.40.504/2016. szám alatt a jelen per III. rendű alperese ellen és kérte őt 44.375.000 forint ügyvédi letét kifizetésére kötelezni I. rendű felperes részére a régi Ptk. 466. § (1) bekezdése alapján. E perben meghozott elsőfokú ítéletében a bíróság a kereset szerint kötelezte a jelen per III. rendű alperesét. A III. rendű alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 21.Gf.40.512/2016/10. számú végzésével a per tárgyalását jelen per jogerős befejezéséig felfüggesztette, kifejtve, hogy a fizetésre irányuló perben releváns kérdés, hogy a 2015. június 16-án és augusztus 31. napján létrejött megállapodás érvényes-e.

A felperes jelen perben a keresetében annak megállapítását kérte, hogy a 2015. június 16-án és 2015. augusztus 31-én létrejött megállapodások semmissek, mert a Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján jogszabályba ütköznek, illetve jogszabály megkerülésével kötöttek. E szerződések semmisségére tekintettel kérte kötelezni III. rendű alperest, hogy a letétbe helyezett 44.375.000 forintot fizessen vissza a részére.

Másodlagosan kérte I. és II. rendű alpereseket egyetemlegesen 44.375.000 forint megfizetésére kötelezni jogalap nélküli gazdagodás címén.

A felperesnek III. rendű alperessel szemben perköltség igénye nem volt.

Az I-II. rendű alperesek a kereset elutasítását kérték, arra hivatkoztak, hogy a 44.750.000 forintot a felszámolást megelőzően utalta a letéteményes számlájára a felperes, ezért az már nem tartozik az adós vagyónába. Hangsúlyozták, hogy a 2001. október 29-ei megállapodásban rögzített kötelezettségvállalásokat az ingatlan tulajdonosai tudják teljesíteni.

A III. rendű felperes az elsőfokú eljárásban a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy bírósági letétbe helyezéssel kíván teljesíteni, mert a letéti összeg jogosultjának személye bizonytalan. Előadta, hogy a 2010. évi letéti szerződés felmondásáról szóló felszámolói levelet nem kapta kézhez.

A felperes felszámolója 2017. június 8-án ismételten felmondta a letéti szerződést, melyre a III. rendű alperes azt a választ adta, hogy az ügyvédi letét csak akkor követelhető vissza, ha a bíróság megállapítja a 2015. évi szerződések semmisségét.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak találta. Megállapította, hogy a letéti szerződés a régi Ptk. 207. § alapján kötött és a letét kiadása követelésének feltétele a közúti forgalombhelyezési eljárás záródokumentuma és a számla átadása a letéteményes részére; a felperes a letét időtartama alatt nem követelhetette vissza a letét összegét.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 2015. évi megállapodásokra a régi Ptk. szabályai alkalmazandók, mert azok a 2001. október 29-én létrejött szerződések rendezésére szolgáltak. A 2015. évi megállapodások nem módosították a letéti szerződés tartalmát, csupán alanyváltozás következett be a letevő személyében, ezt követően I. rendű alperes volt jogosult letevőként intézkedni.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 2015. június 16-i követelés átruházással vegyes kötelezettség átvállalásról szóló megállapodás, valamint e szerződési nyilatkozatokat értelmező 2015. augusztus 31-i megállapodás nem ütközött jogszabályba. Az elsőfokú bíróság úgy vélte, hogy az I. rendű alperes által átvállalt kötelezettség ténylegesen mentesítette a felperest, a kötelezettségvállalást ellentételező engedményezés ezért nem ingyenes. A szerződések nem a törvényes kielégítési sorrendet megkerülő kielégítés biztosítását célozták.

A bíróság megállapította, hogy a felperes a letétet már nem követelheti vissza saját javára, mert a letéti szerződésen alapuló és letéteményessel szemben fennálló követelést az I. rendű alperesre engedményezte, ezért a keresetet elutasította.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel és kérte az elsőfokú határozat megváltoztatásával keresetének helyt adást.

Kifejtette, az I. és II. rendű alperesek csak a Cstv. 57. § (1) bekezdés szerinti kielégítési sorrend betartásával kereshettek volna kielégítést a felperes felszámolásában, akkor is csak a bejelentett hitelezői igény erejéig (eredetileg 24.077.725 forint hitelezői igényt jelentett be a II. rendű alperes az adós felszámolásában, azonban a vitatott hitelezői igény elbírálása során kérelmétől elállt, ezért e jogcímen bejelentett hitelezői igénye nincs). Úgy vélte, II. rendű alperes már a 2015. évi megállapodásuk megkötését megelőzően elvesztette a felperessel szembeni 44.375.000 forinttal kapcsolatos igényérvényesítési jogát.

A felszámoló nem nyilvánosan értékesítette, sőt ingyenesen ruházta át a követelést annak ellenére, hogy nyilvános értékesítési eljárásban lett volna köteles értékesíteni ellenérték fejében az adós társaság vagyont és a vagyon értékesítéséből befolyt vételárat a hitelezők között köteles felosztani, ezért az ingyenes engedményezés jogsértő. Hangsúlyozta, hogy a felperes semmilyen szolgáltatást nem kapott I. rendű alperestől, mivel az I. rendű alperes olyan pénzfizetési kötelezettséget vállalt át

a felperestől, amelyet ténylegesen nem kellett teljesítenie, mert az út nem készült el, a 2015. augusztus 31-i megállapodás 4. pontja kifejezetten deklarálja az engedményezés ingyenességét.

Hangsúlyozta, hogy a megállapodások sértették a Cstv. 37. § (3); 38. § (3); 49.§ (1) bekezdésének (nyilvános értékesítési kötelezettségnek) kógens rendelkezéseit.

Álláspontja szerint a megállapodások nem csak jogszabályba ütköztek, hanem jogszabály megkerülésére is irányultak, mert a felek ügyleti szándéka a szerződéskötéssel a Cstv. 57. § (1) bekezdése szerinti sorrendet megkerülésére irányul (EBH2011.2413). Jelen ügyben az IH2016.158 számú eseti döntés is alkalmazható analógia útján.

A másodlagos kereseti kérelemmel kapcsolatban előadta, hogy csupán felperes jogosult visszakövetelni a letétből az összeget, hiszen ő mondta fel a letéti szerződést és a joghatályos felmondás alapján a Ptk. 466. § (1) bekezdése szerint a felperesnek, mint a letéti szerződés letevőjének jár vissza a 44.375.000 forint. Hangsúlyozta, hogy ezen összeg nem óvadék, hanem letét és a felszámolás alatt álló felperes vagyonából nem került ki.

Az I. és II. rendű alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték.

Hangsúlyozták, hogy a keresettel megtámadott megállapodásokkal érintett vagyon már a felszámolást megelőzően kikerült a felperes vagyonából, így arra nem vonatkoztatható a Cstv.

Álláspontjuk szerint a felperesi kereset szempontjából érdektelen, hogy a II. rendű alperes által korábban bejelentett hitelezői igény tekintetében a Cstv. alapján jogvesztés következett be. Igaz, hogy I. és II. rendű alpereseknek nincs olyan követelése a felperes felszámolásában, amely kielégítésének forrása a letétbe helyezett pénzösszeg lenne, de a II. rendű alperesnél ténylegesen felmerültek költségek az útberuházás megvalósításának előkészítésével kapcsolatban és az ebből származó követelése bejelentett hitelezői igény volt.

Szerintük a követelés átruházás visszterhes volt, mert az alanyváltozás ellenszolgáltatása volt az is, hogy a II. rendű alperes a felszámoló által vitatott hitelezői igényét visszavonta, amely ily módon már nem terhelte a felszámolási vagyont.

Úgy vélték, a perben megtámadott megállapodások semmilyen előnyt nem jelentettek a II. rendű alperesnek, mivel ő nem hitelezője a felperesnek, nem juthatott a Cstv.-be ütköző módon kielégítéshez; a megállapodások nem ütköznek jogszabályba.

A fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

Az ítélet tábla osztja az elsőfokú bíróság álláspontját a tekintetben, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég Ptk.) rendelkezéseit kell alkalmazni jelen perben, mert a megtámadott szerződések a 2001. október 29-én kötött megállapodásokkal kapcsolatosak [2013. CLXXVII. tv. 50. §].

A régi Ptk. 200. § (2) bekezdése értelmében semmis az a szerződés, amely jogszabályba ütközik, vagy amelyet jogszabály megkerülésével kötöttek. A semmis szerződés érvénytelenségére bárki határidő nélkül hivatkozhat (234. § (1) bekezdés).

A csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) egyértelműen rögzíti, hogy a felszámoló az adós vagyontárgyait nyilvánosan értékesíti (49. § (1) bekezdés), az értékesítés fogalmilag ellenérték fejében történő tulajdonjog vagy követelés átruházást jelent. Az 57.§ (1) bekezdés pontosan meghatározza az adóssal szembeni követelések kielégítési sorrendjét.

A felperes a korábbi felszámolója által, a felperesi adós társaság nevében kötött szerződések semmisségének megállapítását kérte, arra tekintettel, hogy azok a Cstv. fenti rendelkezéseibe ütköznek, illetőleg a Cstv. szabályainak megkerülését célozzák.

Az I. rendű és II. rendű alperes azzal védekezett, hogy a letétbehelyezéssel a pénz kikerült a felperes vagyonából, a felszámolás kezdő időpontjában már nem volt a felperes tulajdonában, ezért a Cstv. rendelkezései nem vonatkoznak a letéti összegre.

I.

Az I. rendű és II. rendű alperes védekezésére figyelemmel a bíróságnak először azt kellett vizsgálnia, hogy a letétbe helyezett összeg a letétbe helyezéssel kikerült-e a felperesi letévő vagyonából.

A felperes, II. rendű alperes és III. rendű alperes által 2001. október 29-én kötött letéti megállapodás kizárta a letévő felperes letét visszakövetelési jogát és az ideiglenes őrzésen túlmenően arra is kötelezte a letéteményes III. rendű alperest, hogy meghatározott feltételek - a közút forgalomba-helyezési eljárás zárodokumentumának egy eredeti példánya, valamint a fenti összegű számla bemutatása - esetén a letett összeget a jogosult II. rendű alperesnek utalja át. Ezen túlmenően azonban a felek rögzítették, hogy a szerződés a felek közös megegyezésével módosítható; a szerződésre a Ptk. 462-466. §-ai az irányadók.

A fentiek szerint a felek a Ptk. 462-466. §-ban szabályozott letéti szerződést kötöttek, melyben a III. rendű alperes az ideiglenes őrzésen túlmenően arra is kötelezettséget vállalt, hogy a letévő fizetési segédje lesz és a letétbe helyezett összeget csak a szerződésben meghatározott feltételek megvalósulása esetén fizeti ki a jogosult részére. A szerződés azon rendelkezése, hogy a felperes letévő nem követelheti vissza a letétet, biztosítékot jelentett a II. rendű alperesnek, hogy a közútépítés elvégzése esetén, a szerződési feltételek teljesítésével a felperes által fizetni vállalt összeget kézhez kaphatja.

A letéti összeg azonban nem került ki a letévő felperes vagyonából, hiszen a letéti szerződés módosítható volt; a letéteményes mint fizetési segéd csak a közút megépítése, forgalomba helyezése esetén fizethette volna ki a letétet a jogosultnak; letéti összeg bankgaranciával kiváltható volt. Ez a pénzösszeg az adós vagyonán belül elkülönítésre került, csak meghatározott célra volt felhasználható és csak felhasználása esetén, a közút forgalomba helyezését követően kibocsátott számla alapján került volna ki az adós vagyonából.

A közútépítés nem történt meg, ezért a II. rendű alperes a letéti összeg kifizetését - teljesítésre hivatkozva - nem követelhette. Ez a tény, valamint az, hogy a felperes felszámolás alá került, olyan jogi helyzetet teremtett, amely miatt a Cstv. ide vonatkozó rendelkezéseit nem lehet figyelmen kívül hagyni.

A Cstv. 47. § (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a felszámoló jogosult az adós által kötött szerződéseket azonnali hatállyal felmondani, vagy ha a felek egyike sem teljesített szolgáltatást, a szerződéstől a felszámoló elállhat. A másik felet ennek folytán megillető követelés az elállás illetve a felmondás közlésétől számított 40 napon belül a felszámolónak való bejelentéssel érvényesíthető.

A felszámoló 2010. november 22-én a letéti szerződést felmondta a Cstv.47.§ (1) bekezdése alapján és jogerős bírósági határozat e felmondást érvényesnek minősítette. Arra azonban nincs adat, hogy a felmondást a letéteményessel közölte volna. A felperes a 2017. június 8-án a letéti szerződést ismételtelen felmondta, ez a III. rendű alperessel szabályosan közlésre került. Erre alapítva a felperesnek volt egy 44.375.000 forint összegű követelése a III. rendű alperessel szemben.

II.

A felszámolás megváltoztatja az adós gazdálkodó szervezet jogállását, a vele szembeni igényérvényesítést, az adós a felszámolás alatt a Cstv. rendelkezéseinek alávetetten működik megszűnéséig.

A jelen per felperese 2010-ben felszámolás alá került és 2013-ban értékesítette a perbeli ingatlanát az I. rendű alperes részére. Sem a pályázati kiírásban, sem az adásvételi szerződésben nem került feltüntetésre, hogy a letét bármilyen módon befolyásolta volna az ingatlan vételárát, e szerződésben a felek nem rendelkeztek a letéti összegről.

A letéti összeg sorsát a felperes, az I. rendű alperes és a II. rendű alperes a 2015. június 16-án kelt megállapodással kívánták rendezni, melyben azt rögzítették, hogy az ingatlan adásvételre tekintettel a letevő személyében jogutódlás következett be; a 2015. augusztus 31-i megállapodás a jogutódlás érvénytelensége esetére engedményezés, jogátruházás, tartozásátvállalásban jelölte meg az alanyváltozás jogcímét.

Tartalmát tekintve e megállapodással a felperes ingyenesen átruházta a letéti követelését az I. rendű alperesre.

1.

A 2015. június 16-án kelt megállapodás megítélésénél nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a Cstv. 49. § (1) bekezdés a felszámoló kötelezettségévé teszi a nyilvános értékesítés során, ellenérték fejében történő vagyoneértékesítést:

Kétséget kizáróan megállapítható, hogy a letéti követelés nem nyilvános értékesítés eredményeként került átruházásra, ezt az alperesek sem vitatták.

A 2015. június 16-án kelt megállapodás rögzítette, hogy a 2001. október 29-ei szerződéstől felperest illető valamennyi jog és kötelezettség átszállt az I. rendű alperesre. A megállapodás azt rögzítette, hogy a III. rendű alperes felszámolásában II. rendű alperes 48.155.450 forint hitelezői igényt jelentett be a közút részmunkáinak elvégzése miatt és a felszámoló e hitelezői igényt vitatta.

Az alperesek védekezése szerint részben e vitatott hitelezői igény visszavonása, részben az I. rendű alperes kötelezettség átvállalása (a letéti összeg III. rendű alperes részére történő kifizetése) volt a követelés ellentételezése.

Amennyiben a felszámolásban bejelentett hitelezői igényt a II. rendű alperes engedményezte volna az I. rendű alperes részére, a Cstv. 38. § (3) bekezdése értelmében kizárt lett volna a beszámítás a felszámolás kezdő időpontját követő engedményezés miatt, ebből következően a vitatott, de esetlegesen a hitelező javára megállapított hitelezői igény kielégítésére csak a csődtörvényben felállított sorrend szerint számíthatott volna.

A megállapodásban az I. rendű alperes átvállalta a letevő felperes kötelezettségét, azonban ez csak formális kötelezettség volt hiszen a 44.375.000 forint már letétben volt, azt nem kellett (újra) a letéti szerződés letevőjének ügyvédi letétbe helyezni. Az is köztudott volt, hogy a közút 14 esztendő alatt nem készült el és a letéti szerződés a közúti forgalomba helyezési engedélyhez kötötte a letét II. rendű alperes részére történő kifizetését. Tehát a felperesnek nem volt esedékessé vált kötelezettsége a II. rendű alperes felé. [Ha a közút létrejött volna és ennek alapján a letét kifizethető lett volna, ez a per meg sem indult volna.]

Minderre tekintettel megállapítható, hogy a letéti követelés „átadása” minden kétséget kizáróan ingyenesen történt.

2.

A Cstv. 57.§ (1) bekezdése pontosan meghatározza az adóssal szembeni követelések kielégítési sorrendjét, ettől nem lehet eltérni. A felszámoló - a felszámolási költségek kivételével - csak olyan kifizetéseket teljesíthet, ahol a hitelező követelését, hitelezői igényét a törvényben meghatározott időben bejelentette és a felszámoló elismertként nyilvántartásba vette és a Cstv. 57.§ (1) bekezdése szerint besorolta.

Jelen ügyben az I. rendű alperes részére átengedett letéti összeg egyértelműen a Cstv. 57. § (1) bekezdés megkerülésére irányul, mert nincs adat arra, hogy az I. rendű alperes elismert, nyilvántartásba vett hitelező lenne a felperes felszámolásában, és a minden hitelezőt megelőző - a bírósági jóváhagyással történő vagyonfelosztást megelőző - kifizetés valamennyi nyilvántartásba vett hitelező érdekét sérti.

A fentiek szerint a Cstv. 49. § (1) bekezdésébe ütköző, az 57. § (1) bekezdés megkerülésére irányuló megállapodások semmisek, így módon a perrel érintett 2015. június 16-i és augusztus 31-i megállapodás semmis. A megállapodások semmisségére tekintettel a letéti szerződésben nem történt jogutódlás, az eltérő jogcím megjelölések is érvénytelenek a fentiek szerint.

Így a felperes jogosult visszakövetelni a felmondott letéti szerződés alapján a letett összeget.

A III. rendű alperes a letéti kifizetés ellen nem tiltakozott, csupán - a letevő személyének bizonytalansága miatt - annak a személynek megállapítását kérte, akinek részére fizetnie kellett.

Minderre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntését a Pp. 523. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, a szerződések semmisségét megállapította és kötelezte III. rendű alperest a letét felperes részére történő kifizetésére.

A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítéltábla az I. rendű és II. rendű alperest a felperes első- és másodfokú eljárásban felmerült, mindösszesen 1.500.000 forint perköltsége megfizetésére, melynek mértékét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3)-(5) bekezdése alapján állapított meg áfával növelt összegben; kötelezte továbbá az I. rendű és II. rendű alperest a feljegyzett 1.500.000 forint elsőfokú eljárási illeték + 2.500.000 forint fellebbezési illeték állam javára történő megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján. Az egyetemleges marasztalás a Pp. 82. § (1) bekezdésén alapul.

A felperes pernyertessége esetére a III. rendű alperessel szemben perköltséget nem igényelt, ezért e tekintetben az ítéltábla a határozathozatalt mellőzte.

Budapest, 2019. március 6.

. Volein Anna s.k.
a tanács elnöke

dr. Csányi Terézia Katalin s.k. . Kovács Mária s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül: